

fordeling. Thi det maa erindres, at man ved denne, hele Driftsklassen under Et omfattende, Udbyttefordeling har i det mindste 3 Hovedhensyn, som samtidig skulle paaagtes, nemlig: den muligst hurtige Opnaaelse af Normaltilstanden — en under Overgangen til denne, navnlig i Henseende til Tilvæertforholdene, muligst fordeleagtig Udbyttegang — og endelig Afæetningsforholdene. Kun det skal jeg endnu tilføie, at der, for at formindste denne Vidtøstighed, allerede af Cotta selv og senere ogsaa af andre Forfattere er givet Anvisning paa at indskrænke den mere detaillerede Hugningsplan og den mere nøiagtige Udbytteberegning til den første Periode eller de 2 første Perioder (eftersom Periodeerne ere 20- eller 10-aarige), saaledes at man for de øvrige Perioders Vedkommende blot søger at forviise sig om, at den for de første 10 a 20 Aar faktiskte Skovning eller Hugning ikke kommer til at forhindre eller vanskeliggjøre den stadige Tilnærmelse til Normaltilstanden og en muligst fordelagtig Udbyttegang i de følgende Perioder. Men det maa da siges, at naar man følger denne Anvisning, hvad det utvilsomt er rigtigt at gjøre, saa er der derved faktisk gjort et Skridt henimod Procentmetoden.

Spørges der saa sluttelig om, hvilken af de 2 Metoder — Procentmetoden eller den nu brugelige Fagværksmethode, og om andre kan der efter mit Ovennævnte til Dato formentlig ikke være Tale — der maatte være at foretrække, saa maa jeg svare, at jeg ikke kan tillægge nogen af dem et absolut Fortrin, men at jeg maa anse det for det ene Nette at benytte begge i Forening saaledes, at man tager det Bedste af hver og lader dem i Anvendelsen gjensidig supplere hinanden. Til nærmere Forklaring af Meningen hermed skal jeg tillade mig følgende Bemærkninger.

Naar man har forskjellige Udbyttefordelinger at vælge imellem, og naar man ved Valget ikke er bunden til særlige Hensyn som t. Ex. ved Bjergeværkskove o. desl., men kan vælge fra et rent driftsøkonomisk Synspunkt, saa maa selvfølgelig den Udbyttefordeling være at foretrække, som for hele Overgangstidsrummet (Overgangen fra den abnorme til den normale Tilstand) giver det største Totaludbytte. Ved det største Udbytte forstaas her ikke det, som fremkommer ved en ligefrem Opsummering af de i Kubiffod beregnede periodiske Udbytteforreelser, men en Opsummering af disse, efter at de ved Diskontoregning ere førte tilbage til deres Nutidsværdier — da en fremtidig Indtægt jo er af meget forskjellig Værdi, eftersom den falder tidligere eller senere. Fra samme Synspunkt bliver det, naar „Overgangstidsrummene“ for de forskjellige Udbyttefordelinger ikke ere ligestore, nødvendigt at drage de efter den samme Rentefod, som blev brugt ved Diskontoregningen, kapitaliserede normale aarlige Udbytteforreelser ind med under Sammenligningen, efterat de naturligvis ligeledes ere diskonterede til deres Nutidsværdier. Havde man en Formel, ved Hjælp af hvilken man umiddelbart kunde fremstille den efter det her Anførte fordelagtigste Udbyttefordeling, saa vilde den til en saadan Formel knyttede Methode aabenbart være den bedste, men en saadan Formel vil formentlig aldrig kunne tilveiebringes, eftersom der selvfølgelig ikke lader sig paa vise nogen konstant Lov for Tilvæert- og Materialforraadsforandringerne under Overgangen fra de høist forskjellige abnorme Tilstande til Normaltilstanden, og der altsaa heller ikke er nogen Lov, hvorpaa Formlen kunde bygges.

Anvender man nu disse Betragtninger, hvis Rigtighed jeg maa anse for ubestridelig, paa de 2 ovennævnte Metoder, saa indses det let, at det kun er Fagværksmetoden, der tilsteder en saadan Frihed i Henseende til Udbyttets Fordeling, at man, naar alle fornødne Data foreligge, kan tilveiebringe den „fordelagtigste Udbyttefordeling“ i ovennævnte Forstand, og forsaavidt har altsaa denne Methode Fortrinet. Men paa den anden Side savner man i selve Metoden enhverformelt Anvisning eller Veiledning til at udfinde en saadan Udbyttefordeling, og der udtræves derfor hos den Person, der skal foretage den — jeg tør ikke sige for at ramme den, men blot forat komme den nær — en saadan Indsigt i de derhen hørende Forhold, et saa nøie Kjendskab ei blot til Skovens Tilvæert- og